

Εξ' αφορμής της Μεγάλης Συνόδου της Ορθοδόξου Εκκλησίας (Αρχ. Βασίλειος Γουδικάκης, Προηγούμενος Ιεράς Μονής Ιβήρων Αγίου Όρους)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Φεβρουαρίου 6, 2016

Τώρα και πολλές δεκαετίες γίνεται λόγος για μιὰ μεγάλη Σύνοδο πὸ ἐτοιμάζεται. Κάποιοι λένε νὰ μὴν γίνῃ. Ἄλλοι προβληματίζονται γιὰ τὸ πῶς πρέπει νὰ ὀνομαστῆ ἢ ποιά εἶναι τὰ θέματα πὸ πρέπει νὰ ἀντιμετωπίσῃ.

Τὸ χρέος τὸ μεγάλο καὶ ἅγιο τῶν Ὁρθοδόξων δὲν εἶναι νὰ κάνωμε ἀπλῶς κάτι ἀλλὰ νὰ φανερώσωμε τὸν πλοῦτο τῆς χάριτος πὸ λειτουργικὰ ζοῦμε μέσα στὴν Ἐκκλησία. Αὐτὸ μένει ἀμετάθετο, ἔστω καὶ ἂν ταράσσεται ἢ οἰκουμένη καὶ μετατίθενται ὄρη εἰς καρδίαν θαλασσῶν.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἔχει τὴ συνείδησι τῆς μιᾶς Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπλῶς ἰσχυρισμός, ἀλλὰ μιὰ εὐλογία πὸ προέρχεται ἀπὸ τὴ σταυρικὴ θυσία τοῦ Θεανθρώπου πὸ καταλήγει στὴν Ἀνάστασι. Καὶ ἀπὸ τὴ θυσία τῶν ἁγίων πὸ ἀκολουθοῦν τὸ παράδειγμά του. Ἀποτελοῦν τὸ σῶμα του. Καὶ συγκροτοῦν τὴν Ἐκκλησία, ὡς τὴ μικρὰ ζύμη πὸ οὐρανώνει τὸ γεῶδες ἡμῶν φύραμα.

Ἡ προτροπὴ τοῦ Κυρίου εἶναι σαφής: *"Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθείτω μοι"* (Ματ. 8, 34). Καί: *"Ὅστις οὐ βαστάζει τὸν σταυρὸν ἑαυτοῦ καὶ ἔρχεται ὀπίσω μου οὐ δύναται εἶναί μου μαθητῆς"* (Λουκ. 14, 27).

Σᾶς ἔδωσα παράδειγμα. Ὅποιος θέλει ἄς ἔλθῃ μαζί μου. Σηκῶστε τὸ σταυρό σας καὶ ἀκολουθήστε με, χωρὶς νὰ ἔχετε παράπονο πρὸς οὐδένα. Ἀλλὰ *"ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς..."* (Λουκ. 6, 27-28).

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος. Αὐτὸ εἶναι τὸ γεγονὸς πὸ μᾶς κρατᾷ στὴ ζωὴ. Γι' αὐτό, τὸ θέμα δὲν εἶναι πῶς νὰ δώσωμε λύσεις σὲ προβλήματα [*"Καθὼς ὁ κόσμος δίδωσι"* (Ἰω. 14, 27)], ἀλλὰ **νὰ ἀφήσωμε νὰ φανῆ πῶς λύνει τὰ προβλήματα ὁ ἐν ἡμῖν ζῶν Κύριος**. Ὅταν αὐτὸ συμβῆ, τότε βασιλεύει σὲ ὅλους ἢ γαλήνη.

Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀντισταθῆ στὸν Θεάνθρωπο πὸ δὲν προκαλεῖ κανένα ἀλλὰ ὁ ἴδιος *"πάντα ὑπομένει"* γιὰ νὰ σώσῃ ὅλους.

Έρχεται για να θυσιάση τὴν ψυχὴν του ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τοὺς φίλους του.

Φίλους του θεωρεῖ ὄχι ὅσους τὸν ἀγαποῦν, ἀλλὰ ἐκείνους ποὺ αὐτὸς ἀγαπᾷ. Καὶ τοὺς ἀγαπᾷ ὅλους, καὶ αὐτοὺς ποὺ τὸν ἀρνοῦνται, τὸν μισοῦν καὶ τὸν σταυρώνουν. **Αὕτη εἶναι ἡ ἐπανάστασι τῆς ἀγάπης**, "τὸ μόνον καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον".

Ξέρει ὅτι κατὰ βάθος ὅλοι τὸν ἀγαποῦν καὶ τὸν περιμένουν. Δὲν ὑπάρχει ἄλλοῦ ἢ σωτηρία ἔξω ἀπὸ αὐτὴ τὴ μία ἀγάπη ποὺ τὰ πάντα δημιούργησε. Τὰ πάντα ὑπομένει γιὰ νὰ σώσῃ ὅλους. Μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει.

Δὲν παραπονεῖται γιὰτὶ δὲν δείχνουν κατανόησι. Ξέρει τί συμβαίνει μέσα τους· πῶς βλέπουν τὴν ἀλήθεια καὶ τὸ ψέμα, τὸν ἑαυτὸν τους καὶ τοὺς ἄλλους. Αὐτὸς σηκώνει ὅλο τὸ βάρος.

Ἐάν, σὲ μιὰ σύνοδο, κάποιοι μιλήσουν στηριζόμενοι στὴ δική τους σοφία καὶ σύνεσι, προκαλοῦν τοὺς ἄλλους νὰ ἐνεργήσουν ἀντίστοιχα· μὲ τὴν δική τους σοφία καὶ σύνεσι νὰ προωθήσουν τὶς θέσεις τους, νὰ προβάλουν τὴν ἀνωτερότητά τους καὶ νὰ ἐπιβληθοῦν. Ἔτσι ζοῦμε τὴν πραγματικότητά τοῦ διαπληκτισμοῦ. Μένουμε στὸ χῶρο τῆς φθορᾶς καὶ ἀναβιώνουμε τὴ γνωστὴ καὶ στεῖρα διαμάχη· ποιὸς θὰ ὑποτάξῃ ποιόν.

Ὅταν ζητήσωμε νὰ γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Ἐνός, ὄχι τὸ δικό μας, τὰ πράγματα ἀλλάζουν.

Ἐὰν ὁ τελικός μου λόγος καὶ ἡ ἐπιθυμία βρίσκεται στὴν αἴτησι: "μὴ τὸ θέλημά μου ἀλλὰ τὸ σὸν γινέσθω" (Λουκ. 22, 42), τότε ἡρεμῶ. Δυναμώνω. Μεταδίδω καὶ στοὺς ἄλλους εἰρήνη. Ἀλλὰ καὶ ἂν κάποιοι θέλουν νὰ μὲ κτυπήσουν γιὰ τὸν ὅποιονδήποτε λόγο καὶ μὲ τὸν ὅποιονδήποτε τρόπο, μοῦ κάνουν καλό. Μὲ βοηθοῦν νὰ βρῶ ποιό εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ Πατρός. Καὶ νὰ ἀποφύγω τὴ δική μου ἄποψι, τὴ σχετικὴ καὶ ἀτελέσφορη.

Ὅποτε, στὴν πρώτη περίπτωσι ποὺ θέλω νὰ κάμω τὸ θέλημά μου, φανερώνω τὴν ἀδυναμία μου καὶ αὐτομολῶ στὴν εἰρκτὴ τῆς καταδίκης μου.

Στὴ δεύτερη περίπτωσι, ποὺ ζητῶ νὰ γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἐνδύομαι ἄλλη δύναμι καὶ μεταβάλλω τοὺς πάντες, ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως, σὲ συνεργάτες ποὺ βοηθοῦν στὸ ἕνα ἔργο τῆς σωτηρίας τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλὰ ἔρχεται νὰ δώσῃ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο τὴ μαρτυρία τῆς μελλούσης ζωῆς καὶ βασιλείας. Αὐτὸ πραγματοποιεῖται ἐπειδὴ δὲν κάνει τὸ θέλημά της ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ οὐρανοῦ Πατρός. Ἡ ὑπακοὴ αὐτὴ ὀρίζει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸν λόγο καὶ τὸν τρόπο τῆς ὑπάρξεώς

της.

Ἡ Παρθένος Μαρία στὴ συζήτησί της μὲ τὸν Ἀρχάγγελο Γαβριὴλ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καταλήγει στό: *"Ἴδου ἡ δούλη Κυρίου. Γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμά σου"* (Λουκ. 1, 38). Καὶ **ἀναδεικνύεται Θεοτόκος**.

Ὁ Ἰησοῦς στὴ Γεθσημανῆ τελειώνει τὴν προσευχή του μὲ τό: *"Μὴ τὸ θέλημά μου, ἀλλὰ τὸ σὸν γινέσθω"* (Λουκ. 22, 42). Καὶ **νικᾷ τὸν θάνατο** διὰ τοῦ θανάτου.

Ἡ Ἐκκλησία ζητᾷ καθημερινῶς μὲ τὴν Κυριακὴ προσευχή *"γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς"* (Ματ. 8, 10) καὶ ὀδεύει πρὸς τὸ πλήρωμα τῶν ἐσχάτων. Τὸ *"γενηθήτω τὸ θέλημά σου"* εἶναι ἡ κατάληξι ἐνὸς προσωπικοῦ ἀγῶνα. Καὶ ἡ ἀρχὴ μιᾶς πορείας μὲ ἄλλη ἀκατανίκητη δύναμι.

Ζοῦμε τὴν πραγματικότητα ποὺ γεννᾶται ἀπὸ τὴν ὑπακοὴ στοῦ θεῖο θέλημα. *"Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν"* (Ματθ. 6, 33).

Ἐδῶ βρίσκεται τὸ πρωτεῖο. **Ἔνα ζητᾶμε, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἔρχονται.**

Ἔνα τὰ προβλήματα εἶναι λυμένα, ἐνῶ φαίνονται ἄλυτα. Ἐπειδὴ βρίσκεται μαζί μας ὁ Ἀναστημένος Κύριος, ποὺ μᾶς κοινοποιεῖ τὴ χάρι τῆς τριαδικῆς θεότητος.

Οὔτε μᾶς ἐγκαταλείπει ὀρφανούς, χωρὶς τὴν παρουσία τοῦ Πνεύματος· **οὔτε μᾶς λύνει τὰ προβλήματα μηχανικά, ὑποτιμώντας τὴν ὑπαρξί μας.**

Τὸ μεγάλο χρέος τῶν Ὀρθοδόξων δὲν εἶναι νὰ κάνωμε ἢ νὰ μὴν κάνωμε μιὰ γενικὴ Σύνοδο. Ἀλλὰ **νὰ ἀφήσωμε νὰ φανῆ ἡ ἀέναος Σύνοδος τῶν ἐπουρανίων καὶ τῶν ἐπιγείων, ποὺ λειτουργικὰ ζοῦμε ὡς θεολογικὴ μυσταγωγία.** Καὶ εἶναι δῶρο τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποὺ ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας.

Δὲν ὑπάρχει μὲ ἄλλο τρόπο ἢ τριαδικὴ θεότης καὶ μὲ ἄλλο τρόπο ἢ ἐκκλησιαστικὴ ἐνότης. *"Καθὼς σὺ Πάτερ ἐν ἐμοὶ κάγω ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ὧσι"* (Ἰω. 17, 21).

Δὲν ὑπάρχει μὲ ἄλλο τρόπο ἢ Ἐκκλησία καὶ μὲ ἄλλο τρόπο διδάσκει ἢ θεολογεῖ. Ὁ τρόπος τῆς ὑπάρξεώς της φανερῶνει τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς της καὶ κηρύττει τὴ θεολογία της. Ἡ θεολογία εἶναι μία μαρτυρία πίστεως. Καὶ ἡ Ἐκκλησία, μιὰ βεβαίωσι ὅτι ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τὸν κόσμον.

Δὲν εἶναι ἄλλος ὁ τρόπος τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἄλλος ὁ τρόπος τῆς ζωῆς κάθε

πιστοῦ. Ὅπως στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας ἡ Πεντηκοστὴ εἶναι ἡ "τελευταία ἐορτὴ καὶ ἐπαγγελίας συμπλήρωσις", εἶναι ἡ γενέθλιος ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας· ἔτσι καὶ στὴ ζωὴ τοῦ πιστοῦ **σκοπὸς δὲν εἶναι οἱ ἀρετὲς ἀλλὰ ἡ ταπεινώσι πού γεννᾶται ἀπὸ τὶς ἀρετὲς, ἡ ὁποία ἔλκει τὴ χάρι τοῦ Πνεύματος** (Ἀββᾶς Ἰσαὰκ Σύρος). Οἱ ἀληθινοὶ ἅγιοι διὰ τῆς ταπεινώσεως ἀξιώνονται νὰ ζήσουν ὡς γενέθλια ἡμέρα τὴν ἐλευθερία τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.

Τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ἔχομε τὴν πρώτη λειτουργικὴ σύνοδο, τὴ δημιουργία τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἔλλαμψι τοῦ Πνεύματος σὲ κάθε Ἀπόστολο.

Πάντες ἀρχονται φθέγγεσθαι ξένοις δόγμασι, ξένοις ρήμασι, ξένοις διδάγμασι τῆς Ἁγίας Τριάδος. Αὐτὰ τὰ ξένα καὶ ἀλλότρια εἶναι οἰκεῖα καὶ κατανοητά. Ὅλοι ἀναπαύονται καὶ τρέφονται πνευματικά. Ἀκούει ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Στὴ Βαβέλ ἡ ὕβρις τῆς πυργοποιίας πού θὰ ἔφτανε στὸν οὐρανό, ἐπέφερε τὴ σύγχυσι τῶν γλωσσῶν καὶ τὸ χωρισμὸ τῶν ἀνθρώπων. Στὴν Πεντηκοστὴ οἱ πύρινες γλῶσσες τοῦ Πνεύματος ἤνωσαν τὰ ἔθνη πρὸς θεογνωσίαν.

"Τότε κατειργάσθη ἡ ἀφωνία πρὸς τιμωρίαν· ἄρτι καινουργεῖται ἡ συμφωνία πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν".

Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι μιὰ δωρεὰ εὐλογίας γιὰ ὅλους, πάνω ἀπὸ λόγια καὶ στοχασμούς. *"Ὑπερίπταται Θεοτόκε ἀγνὴ τὸ θαῦμα σου τὴν δύναμιν τῶν λόγων".*

Ἐχει ἐνσωματώσει στὴ λειτουργικὴ τῆς ζωῆ ὅλη τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεανθρώπου· τὴ σάρκωσι, τὸν σταυρό, τὴν Ἀνάστασι, τὴν Ἀνάληψι. Τὸ διακρίνεις αὐτὸ πάνω στὸ μεταμορφωμένο σῶμα τῆς ὑπάρξεώς τῆς.

Ὅλα ἀλλοιώνονται μὲ τὴ θεία χάρι: ἡ θεολογία τῶν θεολόγων, ἡ εἰκονογραφία τῶν ἁγιογράφων, τὸ μέλος τῶν μελωδῶν, ἡ ζωὴ τῶν πιστῶν. Αὐτὴ ἡ θεία ἀλλοίωσι, ὡς συνέπεια τῆς τριαδικῆς συστάσεως τῆς Ἐκκλησίας, πείθει τοὺς πεινασμένους τὴν ἀλήθεια ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἐγκαταλείπει ἀλλὰ ἀγαπᾷ τὸν κόσμον, καθὼς ἀγαπᾷ τὸν μονογενῆ Του Υἱό.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία πορεύεται μέσα στὴν ἱστορία ὡς ὁ Ἀναστημένος Χριστός, πού προχέει εἰρήνη καὶ χαρά.

Πρέπει νὰ νοιώθης πειρασμένος καὶ διψασμένος γιὰ τὰ αἰῶνια καὶ ἀδιάφορος γιὰ τὰ ἐφήμερα. Τότε θὰ τὸν δῆς ὡς τέλειο Θεὸ καὶ τέλειο ἄνθρωπο, πού σὲ ὀδηγεῖ στὸ πλήρωμα τῆς ζωῆς τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης.

"Ὁλος ἦν ἐν τοῖς κάτω καὶ τῶν ἄνω οὐδόλως ἀπῆν ὁ ἀπερίγραφτος Λόγος. Συγκατάβασις γὰρ θεϊκὴ, οὐ μετάβασις δὲ τοπικὴ γέγονε".

Μᾶς προσφέρει αὐτὸ ποὺ εἶναι. Μᾶς ὑψώνει ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς θεολογίας. Δὲν εἶναι "μετάβασις τοπικὴ" ποὺ παρακολουθεῖς μὲ τὶς αἰσθήσεις, ἐλέγχεις μὲ τὴ σκέψι καὶ ρυθμίζεις μὲ τὴ θέλησί σου. Ἀλλὰ "συγκατάβασις θεϊκὴ" ποὺ ἀλλοιώνει καὶ μεταμορφώνει τὴ ζωὴ σου.

Ἡ θεϊκὴ συγκατάβασις σου χαρίζει τὴν εὐλογία τῆς ἀναλήψεως ποὺ ἐπιτυγχάνεται μὲ τὸ μεγαλεῖο τῆς ταπεινώσεως.

Εἶναι τέλειος Θεὸς καὶ γίνεται τέλειος ἄνθρωπος. Ἔχει νὰ φέρῃ ὅχι κάτι σχετικὸ καὶ ἐφήμερο ἀπὸ αὐτὰ ποὺ εἶχαμε, ἀλλὰ κάτι θεϊκό, αἶδιο καὶ τετελειωμένο ἐν Πνεύματι. "Πῦρ ἦλθον βαλεῖν ἐπὶ τὴν γῆν" (Λουκ. 12, 49).

Αὐτὸς εἶναι ὁ νέος τρόπος ποὺ φέρνει τὴ ζωὴ καὶ τὴν εἰρήνη στὸν κόσμο. Κάθε ἀληθινὸς ἅγιος μὲ τὴν ταπεινώσει καὶ τὴ χάρι τοῦ Πνεύματος εἶναι μιὰ θεία ἐπίσκεψι καὶ παρηγοριὰ γιὰ ὅλους τοὺς ἀδυνάτους.

Ὁ Κύριος κατεβαίνει στὸ ἐπίπεδό μας. Μιλᾷ τὴ γλῶσσα μας. Ἀκούει τὸν πόνο καὶ λύνει τὰ προβλήματά μας. Χορταίνει τὴν πείνα μας. Ἀνασταίνει τοὺς νεκροὺς μας. Μᾶς παρηγορεῖ. Μᾶς θεραπεύει τὶς ἀρρώστιες. Μᾶς ἐλευθερώνει ἀπὸ τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα.

Δὲν μένει ἐκεῖ. Κατεβαίνει στὸν Ἄδη. Καταργεῖ τὸν θάνατο. Ἀνιστᾷ ὅλους τοὺς κεκοιμημένους. "Καὶ νεκρὸς οὐδεὶς ἐπὶ μνήματος".

Μᾶς ἐνώνει ὅλους στὴν εὐρυχωρία τῆς ἐλευθερίας τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.

Μετὰ τὸ Πάθος καὶ τὴν Ἀνάστασι βρίσκει τοὺς φοβισμένους μαθητὲς κλεισμένους σὲ χώρους στενοὺς. Τοὺς δίδει εἰρήνη καὶ χαρὰ. Τὸν βλέπουν καὶ χαίρονται. Πιστεύουν γιὰ τὸν ψηλάφησαν (Λουκ. 24, 39).

Πιστεύουν γιὰ τὸν εἶδαν (Ἰω. 20, 29). Πιστεύουν γιὰ τὸν ζοῦν (Ἰω. 14, 19). Μένουν πάντα μαζί. Τοὺς ἀποστέλλει στὸν κόσμο νὰ κηρύξουν τὸ Εὐαγγέλιο.

Στὴ Θεία Λειτουργία βρίσκουν τὴν Ἐκκλησία ὡς μιὰ θεοφάνεια ἔνσαρκη. "Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ... ἀνελήφθη ἐν δόξῃ" (Α΄ Τιμ. 3, 16). Καὶ μένει ἀδιαστάτως μαζί μας διὰ Πνεύματος Ἁγίου.

Ἦλθε καὶ μᾶς ἐπισκέφθηκε. Ἐφυγε καὶ τότε φανερώθηκε. Ἀγιαστήκε ἡ ἄφιξι καὶ ἡ

ἀναχώρησι, ἢ ἐνσάρκωσι καὶ ἢ ἀνάληψι, ἢ παρουσία καὶ ἢ ἀπουσία.

Ὅταν ζητᾷς νὰ γίνῃ τὸ θέλημά Του· ἄχρονο φῶς καταυγάζει τὴ ζωὴ σου. Καταργεῖ χωρισμοὺς καὶ ἀποστάσεις. Ἀκοῦς τὸν Κύριο μέσα στὴν τρικυμία τῶν προβλημάτων νὰ λέῃ: "Ἐγὼ εἰμι. Μὴ φοβεῖσθε".

Ἀπλώνεται γαλήνη γύρω καὶ μέσα σου. Δὲν ἀνησυχεῖς γιὰ τίποτε. Ἔχεις ἐμπιστοσύνη στὴν ἀγάπη του. Ἡ ζωὴ σου καὶ ἡ ζωὴ ὄλων εἶναι Αὐτός.

Τὸ ψεύτικο εἶναι παραγμένο καὶ ἀνεδαφικό, γιὰτὶ ζητᾷ τὰ δικά του, ὄχι τὰ τῶν πολλῶν ὅπως σωθῶσι. Τὸ ἀληθινὸ εἶναι ἤρεμο καὶ παντοδύναμο, γιὰτὶ γεννᾶται ἀπὸ τὴ θυσία τῶν πάντων.

Ἐνας πιστὸς ἔχει συνείδησι τῆς δικῆς του ἀδυναμίας καὶ τῆς ἰσχύος τῆς ἀγάπης τοῦ Δυνατοῦ. Δὲν διερωτᾶται γιὰ τὸ πῶς θὰ ἐξελιχθοῦν τὰ πράγματα, γιὰτὶ ζῶντας ἐν Χριστῷ βρίσκεται στὴν ἀρχὴ τῆς δημιουργίας καὶ στὸ τέλος.

Μέσα στὴν Ἐκκλησία δὲν ἀναπολοῦμε ἱστορικὰ γεγονότα, ἀλλὰ ζοῦμε λειτουργικὰ τὴ σωτηρία ποὺ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο καὶ γίνεται. Συνεορτάζουν τὰ ἐπουράνια καὶ τὰ ἐπίγεια.

"Νῦν αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σὺν ἡμῖν ἀοράτως λατρεύουσιν ... Ἴδου θυσία μυστικὴ τετελειωμένη δορυφορεῖται" (Θεία Λειτουργία Προηγιασμένων Δώρων).

Δορυφορεῖται καὶ περιβάλλεται ὑπὸ τῶν ἐν πίστει τετελειωμένων Προπατόρων, Πατέρων, Πατριαρχῶν ... καὶ παντὸς πνεύματος δικαίου.

Εἶναι παρόντες ὅλοι οἱ ἀληθινοί, ποὺ ἅγιασαν προσφερόμενοι ὀλοκληρωτικὰ στὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης.

Ζῆς σὲ ἀναλλοίωτο κόσμῳ καὶ ἀντιμετωπίζεις διαφορετικὰ τὰ ἀλλοιούμενα.

Ὅταν συνέρχεται ἡ Ἐκκλησία σιγᾷ πᾶσα σὰρξ βροτεία. Καὶ ἀκούγεται ὁ σαρκωθεὶς Θεὸς Λόγος διὰ Πνεύματος Ἁγίου ποὺ ἦν αἰεὶ καὶ ἔστι καὶ ἔσται.

Αὐτοὶ ποὺ λένε: κάποτε ὑπῆρχαν μεγάλοι Πατέρες καὶ θεολόγοι, σήμερα ὄχι, μιλοῦν ὡς ἀλειτούργητοι. Οἱ ὄντως ἀληθινοὶ ἐν Πνεύματι ἂν μιὰ φορὰ ὑπάρξουν, δὲν χάνονται ποτέ. Μπαίνουν στὸ συλλεΐτουργο τῆς αἰεζωΐας. Εἶναι πάντοτε παρόντες. Ὅσο ἀπομακρύνονται χρονικά, τόσο μᾶς πλησιάζουν ἐναργέστερα.

Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ φιμώσῃ αὐτὸν ποὺ μιᾷ σιωπῶντας. Οὔτε νὰ ἀκυρώσῃ τὴν παρουσία αὐτοῦ ποὺ κυκλοφορεῖ ἀπουσιάζοντας.

Αυτό ζούμε και ψάλλομε όλοι στη Θεία Λειτουργία. Ο ιερέας τῆ δυνάμει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

-ένδεδυμένος τὴν χάριν τῆς ἱερωσύνης,

-περιστοιχούμενος ἀπὸ τὸν πιστὸ λαό, χωρὶς τὸν ὁποῖο δὲν τελεῖται ἡ Θεία Λειτουργία

-περιβαλλόμενος ἀπὸ τὴν οἰκουμένη, ὑπὲρ τῆς ὁποίας προσφέρεται ἡ Θεία Λειτουργία· ἱεουργεῖ (δὲν ἱερολογεῖ) τὸ μυστήριο.

Μεταγγίζει ἀθόρυβα αἷμα ζωῆς σὲ ὅλο τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐδῶ βρίσκει ὁ ἄνθρωπος τὴν θέρμη τῆς κατανοήσεως ποὺ κυοφορεῖ τὴν κεκρυμμένη ἐλπίδα τῆς τελικῆς ἐλευθερίας.

Ἔχεις ἐμπιστοσύνη σ' Αὐτὸν ποὺ εἶναι ἀγάπη. Μένεις στὸ χῶρο τῆς θείας στοργῆς καὶ ὠριμάζεις. Σιωπᾶς καὶ μαθαίνεις νὰ μιλάς. **Σοῦ λύνονται τὰ προβλήματα πρὶν τὰ διατυπώσεις.** Ἀμείβεσαι γιὰ ἐργασία ποὺ δὲν ἔκαμες.

Σὲ ἄλλη περίπτωσι, **ἔξω ἀπὸ τὴ Θεία Λειτουργία, δὲν βρίσκεις λύσεις, γιὰ τὶ λαυθασμένα τοποθετεῖσαι. Ζητᾶς νὰ γίνῃ τὸ θέλημά σου.**

Ἡ συνειδητὴ κατάληξι τῆς ἀγωνίας σου στὸ *"γενηθήτω τὸ θέλημά Σου"* **ἀνοίγει τὸ δρόμο τῆς ζωῆς.**

Ὁ καλὸς Ποιμὴν καλεῖ τὰ ἴδια πρόβατα κατ' ὄνομα καὶ ἐξάγει αὐτά. Αὐτὴ δὲ ἡ ἐξοδος εἶναι συγχρόνως εἴσοδος σὲ ἄλλο χῶρο, εὐρύτερο καὶ φωτεινότερο.

Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἕνας ἐσμὸς κοσμικῶς ἐπιτυχημένων καὶ καλῶς διοργανωμένων γιὰ τὴν πρόσκαιρη ζωὴ. Ἀλλὰ τὸ σύνολο τῶν ἀληθινῶν καὶ ἀπεγνωσμένων ἀπὸ τὶς κοσμικὲς ἐπιτυχίες καὶ εὐτυχίες, ποὺ εἶναι ἀνάξιος τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ καταφεύγουν στὸ Ζωοδότῃ ποὺ εἶναι *"ἡ βοήθεια τῶν ἀβοηθήτων, ἡ ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων, ὁ τῶν χειμαζομένων σωτὴρ, ὁ τῶν πλεόντων λιμῆν, ὁ τῶν νοσοῦντων ἰατρός"*.

Μέσα στὸ πνεῦμα τῆς ἀνατροπῆς τῆς κοσμικῆς θεωρήσεως τῶν πραγμάτων, μέσα στὸ *"οὐχ οὕτως ἔσται ἐν ὑμῖν"* τοῦ Κυρίου (Ματ. 20, 26) βρίσκεται τὸ τοῦ Ἀποστόλου: *"Ὅταν ἀσθενῶ, τότε δυνατός εἰμι"*. Καὶ ἡ ὁμολογία τοῦ **πρωτείου** ποὺ τοῦ ἀνήκει (**ὄχι τῆς ἐξουσίας ἀλλὰ τῆς συντριβῆς**). *"Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἀμαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν πρῶτος εἰμι ἐγὼ"* (Α΄ Τιμ. 1, 15).

Ὅποιος μπορεῖ νὰ πετύχῃ ἐσωτερικὰ αὐτὸ τὸ πρωτεῖο, ἀπολαμβάνει τὴν ἀνάπαυσι

τοῦ μέλλοντος αἰῶνος πρὸς ὄφελος ὄλων.

Ὁ Κύριος ζήτησε νὰ εἴμαστε ἐνωμένοι μὲ ἓνα τριαδικὸ τρόπο. Νὰ ζοῦμε συνοδικῶς, ζητοῦντες νὰ γίνεται τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι γευόμαστε τὴ χαρὰ τοῦ Παραδείσου. Αὐτὸ μόνο του ἀφώνως μιᾷ καὶ πείθει τὸν κόσμον γιὰ τὴν ἀξία τῆς ζωῆς.

Ἐὰν ἡ ζωὴ μας δὲν δίδει τὴ μαρτυρία τῆς σωτηρίας, οὔτε ὁ λόγος μας πείθει γιὰ τὴν ἀλήθεια τῆς θεολογίας μας.

Δὲν νοεῖται σύνοδος, οὔτε Ἐκκλησία, ἔξω ἀπὸ τὴ Θεία Λειτουργία. Δὲν κάνομε στὴν ἀρχὴ καὶ στὸ τέλος τῶν ἐργασιῶν μας Θεία Λειτουργία καὶ ἀφήνομε ἀλειτούργητη τὴ θεολογία καὶ τὴ ζωὴ μας. Δηλαδή, τὰ τακτοποιοῦμε ὅλα μὲ τὴν δική μας λογική.

Τὸ ἐὰν θὰ ὀνομαστῆ μιὰ σύνοδος οἰκουμενικὴ ἢ ὄχι καὶ τὸ ποιά θέσι θὰ πάρη στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, **δὲν εἶναι θέμα ἀνθρωπίνης ἀποφάσεως, ἀλλὰ ἔργο τῆς ζώσης ἐν Πνεύματι Ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως**, πὺ κρίνει καὶ κατατάσσει ἀπλανῶς κάθε Σύνοδο καὶ κάθε Θεολόγο στὴ θέσι πὺ τοῦ ἀνήκει (παράδειγμα μέγα οἱ σύνοδοι τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνα μὲ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο Παλαμᾶ).

Τὸ θέμα εἶναι ἂν μποροῦμε νὰ λειτουργοῦμεθα ὅταν λειτουργοῦμε.

Ἄν μποροῦμε (ὅσο γίνεται) νὰ λέμε ὅπως ὁ Ἀπόστολος: *"ζῶ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ ὁ Χριστός"*.

Ἄν μποροῦμε μετὰ παρρησίας, ἀκατακρίτως, νὰ τολμοῦμε νὰ ἐπικαλούμεθα τὸν ἐπουράνιον Θεὸν Πατέρα καὶ νὰ λέμε: *"...γεννηθήτω τὸ θέλημά σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς"*.

Τότε ζοῦμε τὴ σύνοδο τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ἢ ὁποία ἀενάως ἱερουργεῖται στὴν Ἐκκλησία πὺ ὁμολογεῖ: *"Ἡμῖν σύμφωνος τῆ γνώμη ἢ εὐχαριστία καὶ ἡ εὐχαριστία βεβαιοῖ τὴν γνώμην"* (Ἄγ. Εἰρηναῖος, κατὰ αἰρέσεων). Τότε αὐθόρμητα λέμε: *"Ἐδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν"*. Καὶ συνεχίζομε τὴ μία παράδοσι ἐν ὑπερώῳ λειτουργικῷ τόπῳ, ὅπου ἀνήγαγε ὁ Θεάνθρωπος τὴν Ἐκκλησία Του.

Ἐὰν ἐπιθυμῆς πράγματα ἐφήμερα καὶ πρωτοκαθεδρίες, σοῦ λέει δὲν ξέρεις τί ζητᾷς (Μαρκ. 10, 36-38). **Ἐὰν ζητᾷς τὰ τίμια, πὺ ἀφοροῦν τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου· τότε σὲ συνοδεύει καί, μέσα ἀπὸ πολλὰ βάσανα, σὲ φέρνει στὸ φῶς.** Καταλαβαίνεις αὐτὸ πὺ εἶπε: *"ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ"* (Λουκ. 24, 26).

Ἐπρεπε καὶ σὺ νὰ πάθης· νὰ περάσης ὅλες τὶς δοκιμασίες πὺ συχνὰ σὲ γονάτισαν.

Για να καταλάβεις ότι ήταν μαζί σου και όταν τὸ ἀγνοοῦσες.

Τώρα τὸν γνωρίζεις στὴν κλάσι τοῦ Ἄρτου καὶ στὸ σπάσιμο τῆς ἀντοχῆς σου νὰ φανερώνεται ὡς ὁ Ἀναστημένος. Καὶ σὺ ἀλλοιώνεσαι μὲ τὴ μυστικὴ ἔλλαμψι. Ἀποκτᾶς ἄλλη αἴσθησι καὶ βεβαιότητα. Συνεχίζεται ἡ ζωὴ.

Ἄλλα μεταμορφώνονται καὶ ἐνώνονται. Δὲν σταματᾷ ἡ πορεία ποὺ φαίνεται στάσι, οὔτε ὁ λόγος ποὺ συμπύσσεται στὴ σιωπῇ. Ἄλλα συγκεντρώθηκαν στὸ ἐλάχιστο ποὺ εἶναι μέγιστο. Σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ εἶναι αἰωνιότης. Σὲ ἓνα ἅγιο μαργαρίτη ποὺ εἶναι ὅλος ὁ Χριστός.

Ὁ ἄνθρωπος βρίσκει τὸ ἓνα ποὺ ζητᾷ, ὅταν μιὰ στιγμὴ τοῦ ἀποκαλύπτωνται τὰ πάντα· ὅταν βγῆ στὴ λειτουργικὴ κορυφῇ ("ἕως ἡμᾶς εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνήγαγε") καὶ γνωρίσῃ τὸν Κύριο ὡς Θεάνθρωπο. Τότε βλέπει μέσα στὴν ἀστραπὴ τῆς θεότητος ὅσα προηγήθηκαν καὶ ὅσα ἀκολουθοῦν. Βρίσκεται διὰ μιᾶς παντοῦ. Σφραγίζεται τὸ ἦθος του. Ἡρεμεῖ ἡ καρδιά του. Γνωρίζει αὐτὸν ποὺ εἶναι τὸ Α καὶ τὸ Ω. Ταπεινώνεται ἀπὸ χαρὰ ὡς ἀνάξιος γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ τοῦ γίνεται, νὰ δῆ τὰ ἀθέατα. Καὶ νὰ τοῦ ἐρμηνευτοῦν τὰ ἀκατανόητα τῆς θείας ἀγάπης.

Ὅταν ὁ Κύριος εἰς Ἐμμαοὺς ἔγινεν ἄφαντος στὴν κλάσι τοῦ ἄρτου, δὲν μπορούσαν νὰ τὸν "παραβιάσουν" νὰ μείνῃ μαζί τους. Γιατὶ δὲν "προσεποιεῖτο" (Λουκ. 24, 28) ὅτι πηγαινέει ἄλλοῦ, ὅπως συνέβη προηγουμένως, ἀλλὰ πράγματι ἔφυγε καὶ ἔμεινε μαζί τους μὲ τὴν ἴδια πρᾶξι ὡς ὁ Ἀναστημένος. Ἐφτασαν στὸ τέλος· ἐκεῖ ποὺ τοὺς ὀδηγοῦσε ὁ Ἄγνωστος. Ἐφτασαν σ' Αὐτὸν ποὺ εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος.

Τώρα πραγματοποιεῖται αὐτὸ ποὺ ζήτησε: "Θέλω ἵνα ὅπου εἰμι ἐγὼ κάκεῖνοι ὧσι μετ' ἐμοῦ" (Ἰω. 17, 24).

Τώρα πραγματοποιεῖται καὶ τὸ ἄλλο αἴτημά του πρὸς τὸν οὐράνιο Πατέρα: Δὲν ζητῶ νὰ τοὺς πάρῃς ἀπὸ τὸν κόσμον, ἀλλὰ νὰ τοὺς προφυλάξῃς ἀπὸ τὸν πονηρὸ (πρβλ. Ἰω. 17, 15)· ἀπὸ τὸν **κίνδυνον νὰ προσπαθοῦν νὰ νοοῦν τὰ οὐράνια τῆς καινῆς κτίσεως καὶ θεολογίας μὲ κοσμικὸ τρόπο.**

Τώρα καταλαβαίνεις τὸν πατερικὸ λόγο: "ὅπου ἂν ᾗ Χριστὸς Ἰησοῦς ἐκεῖ καὶ ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία" (Ἄγ. Ἰγνάτιος, πρὸς Ἐφεσίους). Ἄλλα ὑπάρχουν καὶ ἐννοοῦνται μὲ ἄλλο τρόπο.

Ἡ ἀξία τῆς ζωῆς δὲν ὑπολογίζεται ἀνθρώπινα μὲ στοιχεῖα μετρούμενα, ἀλλὰ ἐντοπίζεται διὰ τῆς χάριτος στὸ ἐλάχιστο ποὺ διαστέλλεται στὸ ἀπερίοριστο.

Δέχεσαι τὸ λίγο ποὺ σοῦ χαρίζει καὶ ἀπολαμβάνεις τὸ πᾶν ποὺ "ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη" (Α΄ Κορ. 2, 9).

Τὸ πολὺ δὲν βρίσκεται οὔτε ἀυξάνεται μὲ τὴν ποσότητα ἀλλὰ ἀφθαρτίζεται μὲ τὴν εὐχαριστία.

Κερδίζεις αὐτὸ ποὺ χάνεις προσφέροντάς το ἀπὸ ἀγάπη σ' αὐτὸν ποὺ εἶναι ἀέναντος προσφορά.

Καὶ Αὐτὸς ποὺ φανερώνεται μὲ τὸ νὰ γίνεται ἄφαντος σὲ παίρνει μαζί Του στὴν καινὴ πολιτεία.

Σαρκοῦται ὁ Λόγος καὶ βιοῦται ἡ θεολογία διὰ τοῦ "*φρονοῦντες καὶ πράττοντες*" λειτουργικά.

Ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου εἶναι μιὰ θεοφάνεια. "*Ἐγὼ γὰρ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθον καὶ ἤκω· οὐδὲ γὰρ ἀπ' ἐμαντοῦ ἐλήλυθα, ἀλλ' ἐκεῖνός με ἀπέστειλε*" (Ἰω. 8, 42). Σᾶς μεταφέρω τὴ ζωὴ καὶ τὴ χάρι τῆς τριαδικῆς θεότητος. "*Καθὼς ἠγάπησέ με ὁ Πατήρ, κάγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς· μείνατε ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ ἐμῇ*" (Ἰω. 15, 9).

Δὲν ἔρχομαι καθὼς ὁ κόσμος, νὰ φέρω εἰρήνην ἐφήμερη καὶ ἀγάπη ἐπίπλαστη. Ἦλθα νὰ φέρω τὴν υἰεία καὶ τὴ ζωὴ τὴν αἰώνια . "Ὁ ὦν ἐκ τῆς γῆς, ἐκ τῆς γῆς ἐστὶ καὶ ἐκ τῆς γῆς λαλεῖ· ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐρχόμενος ἐπάνω πάντων ἐστὶ καὶ ὁ ἐώρακε καὶ ἤκουσε τοῦτο μαρτυρεῖ" (Ἰω. 3, 31-32).

Θέλω νὰ σᾶς κοινοποιήσω αὐτὰ ποὺ εἶδα καὶ ἄκουσα ἀπὸ τὸν Πάτερα μου: "*Ἄ ἐώρακα παρὰ τῷ Πατρὶ μου λαλῶ*" (Ἰω. 8, 38). Καὶ "*Ἄ ἤκουσα παρὰ τοῦ Πατρὸς μου ἐγνώρισα ὑμῖν*" (Ἰω. 15, 5).

"*Πάτερ ἅγιε*", θέλω νὰ δοῦν τὴ δόξα ποὺ μοῦ ἔδωσες, γιατί μὲ ἀγάπησες πρὸ καταβολῆς κόσμου.

Νὰ δοῦν τὴ σχέσι τῆς δόξας μὲ τὴν ἀγάπη. Νὰ ἀπολαύσουν τὴ χάρι τῆς ἐλευθερίας διὰ τῆς ὑπακοῆς. Νὰ εἶναι ἕνα, ὅπως ἐμεῖς εἴμαστε ἕνα. Νὰ βλέπουν τὴ δόξα ποὺ εἶχα πρὸ καταβολῆς κόσμου καὶ ποὺ θὰ ἔχω ἀφοῦ περάση ὁ κόσμος. Καὶ εἶναι ἡ ἴδια μὲ τὴν ὁποία θὰ ἔλθω "κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς".

Νὰ δοῦν τὴ δόξα μου, γιὰ νὰ χορτάσουν τὴν πείνα τους. "*Χορτασθήσομαι ἐν τῷ ὀφθῆναί μοι τὴν δόξαν σου*" (Ψαλ. 16, 15).

Νὰ πεισθοῦν γιὰ τὴν ἀλήθεια τῆς ἀγάπης . Καὶ νὰ ἀναπαυθοῦν μετὰ τὸν κόπο καὶ τοὺς σταυροὺς τῆς ζωῆς.

Νὰ ἀστράψη τὸ φῶς. "*Ὅσοις ἔπνευσεν ἡ θεόρρυτος χάρις...*"

Νὰ μὴν τοὺς δοθῆ̄ κάτι ἀπατηλό, πὺ δὲν σβῆ̄νει τῆ̄ δίψα τοῦ ἀνθρώπου.

Νὰ ἐγκεντρισθῆ̄ τὸ μπόλι τῆς ὑπάρξεως τους στὴν καλλιέλαιο τῆς ἀγάπης πὺ οὐδέποτε ἐκπίπτει. Νὰ σωθῆ̄ "*τὸ μέγα τραῦμα, ὁ ἄνθρωπος*" (Δοξαστικὸ Ἑσπερινοῦ Ἀντίπασχα).

* * *

Ἔνας ἀληθινὸς ἅγιος, ἐνῶ φαίνεται ἐξαίρεσι στὴν καθαρότητα τοῦ πνεύματος καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς ἀποστολῆς του, **μὲ τὴν ταπείνωσι πὺ τὸν διακρίνει γίνεται μιὰ θεία ἐπίσκεψι καὶ παρηγοριὰ γιὰ ὅλους τοὺς ἀδύνατους καὶ περιφρονημένους.**

Δὲν ἐπαίρεται γιὰ τὰ κατορθώματά του, ἀλλὰ ταπεινώνεται γιὰ τὴν χάρι πὺ τὸν ἀλλοίωσε. Μεταφέρει τὴν ἐμπειρία του Παραδείσου πὺ ζῆ. Καὶ παρηγορεῖ ὅλους μὲ μόνη τὴν ὑπαρξί του. Συμμετέχει στὸν πολυμέριμνο ἀγῶνα τῆς καταλλαγῆς τῶν διεστώτων, ἐνῶ δὲν φαίνεται πουθενά.

Ἡ Ἐκκλησία μὲ τὴν τριαδική της ὑπαρξί ἐκπέμπει μηνύματα ζωῆς καὶ ἐλπίδος. Καὶ τὰ παίρνουν αὐτοὶ πὺ ἔχουν πραγματικὴ ἀνάγκη.

Ἐπάρχουν πολλοὶ ἀληθινὰ πονεμένοι στὸν κόσμο πὺ ζητοῦν τὰ τίμια καὶ ὑφίστανται τὰ πάνδεινα. Ὅταν αὐτοὶ πάρουν τὸ μήνυμα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι εὐλογία γιὰ ὅλους.

Ἐπάρχουν πολλοὶ σφαγμένοι καὶ σφαγιαζόμενοι. Αὐτοὶ ἐντοπίζουν τὸν Σωτῆρα πὺ "*ἅπαξ ἐαυτὸν τε προσάξας ἀεὶ σφαγιάζεται ἀγιάζων τοὺς μετέχοντας*".

Καὶ Αὐτὸς τοὺς ἐντοπίζει ἐκεῖ πὺ δὲν φανταζόμαστε καὶ ὁμολογεῖ: "*οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὔρον*" (Λουκ. 7, 9). Εἶναι θεϊκὲς οἱ διαστάσεις τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ ἀληθινὸ (ἔστω ἐλάχιστο) τὸ βρίσκουν καὶ τὸ παίρνουν ἀπὸ μακρὰ οἱ πεινασμένοι. Τὸ ψεύτικο (ὅσο κι ἂν διαφημίζεται) τὸ ἀπορρίπτουν οἱ ἀληθινοί.

Ὁ ἅγιος κινεῖται καὶ μιᾶ μὲ ἄλλο τρόπο, ἀσυνήθιστο καὶ σωτήριο. Λέει: "*Θέλω νὰ φύγω, νὰ χαθῶ, νὰ μὴν ὑπάρχω*", **νὰ ἀποτύχω**. Δὲν μὲ χωρᾶ ἢ δόξα πὺ φεύγει οὔτε ἢ ἐπιτυχία τοῦ κόσμου πὺ μὲ βάζει ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Δὲν μοῦ σβῆ̄νει τῆ̄ δίψα. Δὲν μοῦ χορταίνει τὴν πείνα.

Δὲν θέλω νὰ δοξασθῶ, νὰ σώσω τὴν ψυχὴ μου, μὲ τίς ἱκανότητές μου στὸ

χώρο τῆς φθορᾶς. Θέλω νὰ τὴν χάσω χάριν τοῦ Ἐνὸς Θεοῦ Λόγου, ποὺ τὰ πάντα ὑπομένει γιὰ νὰ σώσῃ ὅλους. Ποὺ φανερώνεται μὲ τὸ νὰ γίνεται ἄφαντος. Καὶ **τιμᾶται στὴν ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ὡς Βασιλεὺς τῆς Δόξης, ἤρεμα Ἐσταυρωμένος καὶ ὑπτιος, νεκρὸς στὸν Ἐπιτάφιο.**

Θέλω νὰ χαθῶ, νὰ μὴν παριστάνω τὸν ἅγιο μὲ τὶς φάρσες τῶν κατορθωμάτων μου, ἀλλὰ νὰ ἀξιωθῶ τῆς δικῆς Σου χάριτος.

"Ὅς ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν τοῦ Κυρίου, οὗτος σώσει αὐτήν" (Λουκ. 9, 24). Ἡ σωτηρία, ἡ ἄξια γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ἔχει τὶς διαστάσεις τῆς ἀπωλείας.

Ἡ ἀπώλεια τὸν περιβάλλει μητροπρεπῶς. Καὶ ἡ σωτηρία ποὺ τοῦ χαρίζεται τὸν ἀναλαμβάνει σὲ ἄλλο ἐπίπεδο καὶ τὸν κατεβάζει κοντὰ μας.

Εἶναι μία εὐλογία γιὰ ὅλους τοὺς πονεμένους, ποὺ μαζεύονται δίπλα του. Καὶ γι' αὐτὸν ὅλα τὰ βάσανα εἶναι εὐλογία.

Ἐνας ἅγιος, ποὺ βρίσκει τὴν ψυχὴ του μὲ τὸ νὰ τὴν χάνῃ ἕνεκεν τοῦ Κυρίου, ἠσυχάζει ἐν Πνεύματι. Δὲν διαπληκτίζεται μὲ κανένα, γιὰτὶ ξεπερνοῦν τὴ δύναμι τῶν λόγων τὰ βιούμενα. Τοῦ ἔχουν λυθῆ οἱ ἀπορίες.

Δέχεται ἐσωτερικὰ τὴν ξένη ἀλλοίωσι καὶ ἐκπέμπει ἀπὸ ὅλη του τὴν ὑπαρξι ἄρρητη εὐωδία ποὺ τρέφει τὸν κόσμο. "Ἐτρεφόμεθα δὲ πάντες ὁσμῇ ἀνεκδιηγήτῳ ἣτις οὐκ ἐχόρτασεν ἡμᾶς" (Μαρτύριον Ἀγίας Περπετούας).

* * *

Ἐπάρχουν ἄλλοι πού, ἐνῶ παριστάνουν τοὺς θεολόγους ἢ τοὺς θαυματουργούς, εἶναι παραγμένοι καὶ σκοτισμένοι. Αὐτὴ τὴ σκότῳσι τῆς παραχῆς δὲν μποροῦν νὰ τὴν συγκρατήσουν, ἀλλὰ τὴν διαχέουν ὡς ἀτμόσφαιρα συγχύσεως, μὲ μορφὴ θεολογίας ποὺ σοῦ σφίγγει τὴν καρδιά καὶ σοῦ δημιουργεῖ δυσφορία. Δὲν σὲ ὀδηγεῖ στὴν πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀναπαύσεως.

Ἄντὶ νὰ πάρουν τὴν ἀνθρώπινή τους ἀναπηρία καὶ τὸ βάρος τῆς καρδιᾶς ὡς ἀφορμὴ μετανοίας, τὴν θεωροῦν ὡς δυνατότητα θεολογικῆς μαρτυρίας. Ἄντὶ νὰ καταφύγουν στὸν Ἰατρὸ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, προβάλλουν τὴν ψυχικὴ τους ἀρρώστια ὡς πνευματικὴ ἀνησυχία ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ τὴν ἀπομάκρυνσι τοῦ κόσμου ἀπὸ τὸν Θεό. Ἀλλὰ τὸ ψέμα φαίνεται καὶ ἡ ἀρρώστια δὲν κρύβεται. Ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν καμμιά σχέσι μὲ τὴν ἀνάπαυσι ποὺ προχέει ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν ἐσταυρωμένων Ἀγίων τῆς.

Δὲν βρίσκεται ἔτσι ἡ λύσι τῶν προβλημάτων οὔτε ἡ θεραπεία τῆς ἀρρώστιας μας.

Ὁ λόγος τῆς σωτηρίας τοῦ ἐνὸς Θεοῦ Λόγου ἔρχεται ὡς παράκλησι τοῦ Πνεύματος ποὺ ζωογονεῖ ὅλο τὸν κόσμο καὶ σώζει τὸν χαρακτήρα του. Ὅλοι ἔχομε ἀνάγκη ἀπὸ τὸ ἀνεξιχνίαστο ἔλεος τοῦ Θεανθρώπου, ὄχι ἀπὸ τὶς ἀνθρώπινες ἐνέργειες καὶ ἐπεμβάσεις.

Ὅπως δὲν ἐπηρεάζεται ὁ ἥλιος ἀπὸ τὶς ἀτμοσφαιρικὲς ἀναταραχὲς τοῦ γήινου χώρου, ἔτσι δὲν ἀλλοιώνεται ἡ τριαδικὴ ζωὴ τῆς θεότητος καὶ ἡ συνοδικὴ δομὴ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ ἱστορικὲς ταραχὲς καὶ ἀνακατατάξεις.

Ὁ πιστὸς λαὸς ζῆ στὴν ἀταραξία τοῦ τετελειωμένου μυστηρίου, ἄσχετα ἐὰν ἔρχονται καὶ φεύγουν κοσμοκρατορίες καὶ ἰδεολογίες ποὺ ἀπείλησαν καὶ βασάνισαν τὸν κόσμο. Καὶ πίστεψαν ὅτι θὰ ἀλλάξουν γιὰ πάντα τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων.

Ἐὰν σήμερα κάποιοι τρομοκρατοῦν τὸν κόσμο μὲ ἐπιθέσεις θανάτου καὶ ἐπιδείξεις σφαγῶν· ὁ Θεάνθρωπος μένει ἀναλλοιώτως ὁ Παντοκράτωρ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς κατανοήσεως. Εἶναι ἡ τελικὴ λύσι ὅλων τῶν προβλημάτων μας, ὅσο καὶ ἂν ἡ ἐπιπολαιότητά μας τὸ ἀγνοῇ.

Δέχεται εἰρηνικὰ "*ὅλην τὴν σπεῖραν*" (Μαρ. 15, 16) τῆς ἱστορίας ποὺ τὸν ἐμπαίζει, τοῦ βάζει ἀγκάθινο στεφάνι. Ἀντιμετωπίζει μὲ ἀγάπη ὅλους ποὺ ἔρχονται ἐναντίον του.

Δὲν κτυπᾷ κανένα, παρὰ μόνο τὸ μῖσος καὶ τὴν ἔχθρα. **Σὲ κάθε ἐγκληματία βλέπει θύμα ἄλλων ἐγκλημάτων καὶ διαστροφῆς πνευματικῆς. Πρᾶγμα στὸ ὁποῖο εἴμαστε ὅλοι ὑπεύθυνοι.**

Δὲν θεωρεῖ ἀθώους αὐτοὺς ποὺ, σὰν τὸν Πιλάτο, νίπτουν τὰς χεῖρας καὶ ὁμολογοῦν "*ἀθῶος εἰμὶ ἐκ τοῦ αἵματος τούτου*" (Ματθ. 27, 24).

Ἦλθε νὰ σταματήσῃ τὴν ὑποκρισία καὶ τὴν κατρακύλα τῆς φθορᾶς, τὴν ἀκατάσχετη ὁρμὴ τοῦ θανάτου.

"Ρύμην τοῦ θανάτου καὶ φθορὰν σοῦ τῷ ζωηφόρῳ θανάτῳ καθεῖλες Δέσποτα".

Ἡ ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἔχει τὴν εὐρυχωρία τοῦ Πνεύματος ποὺ ἀγκαλιάζει τὴν οἰκουμένη. Αὐτὸς εἶναι ὁ τρόπος καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς της.

Δι' αὐτῆς τῆς Λειτουργίας ἀντιμετώπισε βάσανα δοκιμασιῶν καὶ ἀπειλῶν. Κινδύνους ληστῶν, κινδύνους ἐξ ἔθνῶν, κινδύνους ἐν ψευδαδέλφοις. Τὰ ξεπέρασε ὅλα. Ἔμεινε

εὐγνώμων γιὰ τὶς δοκιμασίες. Χαίρει μὲ τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὰ βάσανα.

Καὶ αὐτοὶ ποὺ ἦλθαν ἐναντίον της, μὲ ὅποιονδήποτε τρόπο ἢ προθέσεις γιὰ νὰ τὴν κτυπήσουν, νὰ τὴν ἀλλοιώσουν καὶ νὰ ἐπιβληθοῦν, τοὺς βλέπει ὡς θύματα πλάνης. Τοὺς βλέπει ὡς ἀδελφοὺς ἀδύνατους ποὺ ἔχουν ἀνάγκη βοήθειας.

Ἔμαθε μόνο νὰ ἀγαπᾷ. Ἔζησε καὶ ζῆ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀνοχὴ τοῦ Θεανθρώπου. Δέχτηκε οὐράνια τροφὴ καὶ ἀγωγή.

* * *

Φτάνομε στὴ σημερινὴ ἐποχὴ. Ζοῦμε τὴν περίοδο τῶν διαλόγων. Προσπαθοῦμε οἱ χριστιανοὶ νὰ ἀναβιώσωμε τὴν ἐνότητα ποὺ μᾶς χαρίζει καὶ εὐχεται ὁ Θεανθρώπος.

Ἕγχομε μεταξὺ μας οἱ λεγόμενοι προοδευτικοὶ καὶ πρόθυμοι γιὰ διάλογο. Καὶ οἱ θεωρούμενοι συντηρητικοὶ ποὺ γενικὰ ἀρνοῦνται τὶς ἐπαφές.

Ἐδῶ κρίνεται ἡ γνησιότητα καὶ ἡ δύναμι τῆς πίστεώς μας, γιὰτιοῦτε **τὴν ἀλήθεια σώζομε καταρώμενοι τοὺς πεπλανημένους οὔτε προσφέρομε αὐτὸ ποὺ ζητᾷ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου μὲ ψεύτικες φιλοφροσύνες.**

Ἐδῶ χρειάζονται οἱ ἀληθινοὶ ἥρωες τῆς πίστεως, ποὺ σώζουε τὴν ψυχὴ τους μὲ τὸ νὰ τὴν χάνουε ἐνεκεν τοῦ Κυρίου (Λουκ. 9, 24).

Αὐτοὶ ἡσυχάζουε ὡς ἀνύπαρκτοι. Χαίρουε ὡς μὴ ὄντες. Καὶ τότε βλέπουε ὅτι ὑπάρχει Αὐτὸς ποὺ καλεῖ τὰ "μὴ ὄντα (τοὺς ἀνύπαρκτους), ἵνα τὰ ὄντα καταργήση" (Α΄ Κορ. 1, 28), ἀπὸ τὴν φανταστική τους ἐπιτυχία, ποὺ εἶναι φενάκη ζωῆς καὶ ἀλήθεια ἀρρώστιας.

Ὅσο καὶ ἂν φαίνεται ὅτι οἱ ἐπιπόλαιοι οἰκουμενιστὲς καὶ οἱ φανατικοὶ ζηλωτὲς ἔχουε ἀντίθετες τοποθετήσεις, στὴν πραγματικότητα βρίσκουε στὴν ἴδια ἔνδεια· εἶναι κλεισμένοι στὴν ἴδια φυλακὴ. Ἐκινουὺν καὶ τελειώνουε στὴ δικὴ τους ἀντίληψη. Τοὺς λείπει ἡ τόλμη τῆς πίστεως καὶ ἡ ἀλήθεια τῆς ἀγάπης.

Βασανίζουε καὶ βασανίζουε, **προσφέροντες ἀπειλὲς χωρὶς νόημα ἢ φιλοφροσύνες χωρὶς περιεχόμενο. Ἡ παρουσία τοῦ ἐνὸς τρέφει τὴν ὑπαρξὶ τοῦ ἄλλου.** Καὶ δὲν σταματᾷ ἡ ταραχὴ τῆς διαμάχης τῶν κατὰ φαντασία ἀθεντιῶν.

Καὶ πρὸς τὶς δύο πλευρὲς ἀκούγεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ: "οὐκ ἀπέστειλα αὐτοὺς καὶ οὐκ ἐνετειλάμην αὐτοῖς καὶ οὐκ ἐλάλησα πρὸς αὐτούς· ὅτι ὀράσεις ψευδεῖς ... καὶ

προαιρέσεις καρδίας αὐτῶν αὐτοὶ προφητεύουσιν ὑμῖν" (Ἱερ. 14, 14).

* * *

Ἄν δοῦμε τὰ πράγματα ἡρεμα· στὸ διάλογο μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν σκοντάψαμε:

- μὲ τοὺς **Ρωμαιοκαθολικούς**, ὅταν φτάσαμε στὸ θέμα τῆς **οὐνίας**

- μὲ τοὺς **Προτεστάντες**, ὅταν βλέπης νὰ χωρίζονται ἀσταμάτητα, νὰ **δημιουργοῦνται ἀτέλειωτες ὁμολογίες**. Τότε ἀνθρωπίνως ὁμολογεῖς τὴν ἀδυναμία σου. Ἀλλὰ "τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν" (Λουκ. 18, 27).

Ἄν κάνωμε μιὰ σύντομη ἀναδρομή, βλέπομε τὸ γεγονὸς τοῦ σχίσματος. Ἀκολουθεῖ ἡ προσπάθεια προσηλυτισμοῦ τῶν Ὀρθοδόξων. Δὲν κατορθώνονται πολλὰ πράγματα. Γεννᾶται ἡ Οὐνία, μιὰ φάσι χαρακτηριστικὴ τῆς ἱστορίας.

Σὰν νὰ ἀπευθύνεται πρὸς τὴν ὀρθόδοξη πλευρὰ ἡ Δύσι καὶ λέει:

Ἰσχυρίζεσαι ὅτι ἔχεις τὸν Χριστὸ μαζί σου. Ὅλο τὸ κλίμα τῆς Παραδόσεώς σου φανερόνεται μὲ μιὰ ἀλλοίωσι. Ψηλαφᾶται σὲ ἓνα κόσμο μεταμορφωμένο.

Αὐτὸ ὅλο ποὺ φαίνεται καὶ ψηλαφᾶται εἶναι γεμᾶτο μὲ θεία χάρι. Τὴ χάρι δὲν μπορῶ νὰ τὴ συλλάβω, νὰ τὴ φυλακίσω.

Θέλω νὰ σοῦ πῶ: Ἐγὼ εἶμαι μεγάλη δύναμι. Δὲν θὰ πειράξω αὐτὸ ποὺ φαίνεται· μάλιστα, θὰ σοῦ τὸ ἐξασφαλίσω. Μόνο σοῦ ζητῶ κάτι ἐλάχιστο: νὰ πιστεύης ὅτι ἐγὼ τὰ ρυθμίζω ὅλα ἀλαθῆτως: (ἔτσι τὸ ἀντιλαμβάνομαι καὶ τὸ ζῶ μὲ τὸν δικό μου τρόπο).

Σοῦ ἀφαιρῶ τὸ ἐπικίνδυνο τῆς ἐλευθερίας καὶ τὸ βάσανο τῆς εὐθύνης ποὺ δημιουργοῦν προβλήματα.

Ὅλα τὰ ἄλλα ποὺ βλέπεις καὶ ἔχεις θὰ τὰ διατηρήσωμε πανομοιότυπα. Δὲν θὰ μπορῆς νὰ βρῆς καμμιά διαφορά. Μόνο δὲν θὰ βλαστάνουν ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ εἶναι σου. Δὲν θὰ γεννᾶται ὅλη αὐτὴ ἡ δημιουργία ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς σου· νὰ τὰ θυσιάζης ὅλα ἔνεκεν τοῦ Κυρίου. Καὶ νὰ τὰ βλέπης νὰ ἀνασταίνωνται ἄφθαρτα. Μόνο αὐτὸ δὲν θὰ ἔχης. Θὰ ἔχης ὅμως τὴν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως.

Ἐγὼ θὰ σοῦ ζωγραφίσω τὴν ὠραιότερη Ἀνάστασι ποὺ ὑπάρχει, γιὰ νὰ μὴν ξεχνᾶς αὐτὸ ποὺ εἶχες. Θὰ σοῦ τυπῶνω τὰ καλύτερα ἀντίγραφα. Θὰ τὰ τιμᾶς. Δὲν θὰ εἶναι δημιουργήματα τῆς ζωῆς σου. Θὰ καλύπτεσαι ὅμως ἀπὸ τὴ δύναμι τῆς Ρώμης. Ἔτσι,

σάν ένωμένοι όλοι οί Χριστιανοί θα άντιμετωπίσωμε τούς κοινούς έχθρούς.

Ἡ αντίδρασι έκ μέρους τῆς όρθοδόξου συνειδήσεως σέ μιὰ τέτοια πρότασι εἶναι άναπόφευκτη, άπό άγάπη καί πρὸς όλους τούς άνθρώπους:

Αὐτὸ εἶναι έμπαιγμὸς καί άρνησι τῆς καινῆς πολιτείας πὸν χαρίζει στὸν κόσμον ὅλο ἡ Άνάστασι τοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι, ὅλοι γινόμεσθε αντίγραφα άνθρώπων, ὄχι άληθινοί καί έλεύθεροι έν Χριστῷ.

Αὐτὸ πὸν ζῆ καί λέει ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ὅτι ὑπάρχει ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡ άγάπη τοῦ Θεοῦ καί Πατρὸς καί ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πὸν μᾶς καλεῖ καί μᾶς δωρίζει τὴ ζωή: *"ὁ διψῶν έρχέσθω, καί ὁ θέλων λαβέτω ὕδωρ ζωῆς δωρεάν"* (Άποκ. 22, 17).

Μόνονι μας χωριζόμεσθε σέ άτέλειωτα κομμάτια, τὰ ὁποῖα δέν παύουν νὰ πληθύνωνται. Ὁ Άναστημένος Χριστὸς μένει ἡ σωτηρία ὄλων μας. Μόνονι μας, παρ' ὄλη τὴν καλή μας διάθεσι, δέν μπορούμε νὰ τὰ μαζέψωμε.

Ἄλλωστε, τὸ δρᾶμα τῶν διαιρέσεων, πὸν θέλομε νὰ θεραπεύσωμε, προῆλθε άπό *"καλή διάθεσι"*.

Κάποιοι θεώρησαν *"καλοδιάθετα"* τὸν έαυτό τους άλάθητο. Αὐτὸ άλλαξε τὴ συμπεριφορὰ καί τὶς άπαιτήσεις τους.

Οἱ ἄλλοι άντέδρασαν, γιὰ νὰ σωθοῦν άπό τὴν ὑποτέλεια, τὴν άγνωστη στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Δημιουργήθηκαν νέες ὁμάδες μὲ έπὶ μέρους άλάθητες άτομικότητες.

Καί φτάσαμε στὴν σημερινὴ κατάστασι. **Ἡ λύσι εἶναι ὁ Χριστός.**

Εἶναι φυσιολογικὴ ἡ αντίδρασι τῶν **Διαμαρτυρομένων**. Εἶναι δεῖγμα ὑγείας πνευματικῆς, καί ὠφέλιμη πρὸς όλους, έφόσον άντιμετωπισθῆ μὲ σύνεσι *"κατὰ Χριστόν"*.

Ὁ ἄνθρωπος ζητᾶ τὴν ένότητα καί τὴν έλευθερία, γιὰ νὰ πετύχη τὸ πλήρωμα τῆς ζωῆς πὸν εἶναι ἡ άγάπη.

Αὐτὸ προσφέρεται διὰ τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου τρεφόμεθα άπό τὸν οὐράνιον Ἄρτον τὸν μελιζόμενον καί μὴ διαιρούμενον.

Ζοῦμε τὸ γεγονὸς ὅτι **δέν διαιρεῖται ὁ Θεάνθρωπος. Καί δέν χωρίζεται ἡ Ἐκκλησία Του. Χαιρόμασθε τὴν ένότητα καί τὴν έλευθερία.**

Κάθε πιστός, με τη θεία Κοινωνία, δέχεται όλο τον Χριστό μέσα του. Καί όλη η Έκκλησία είναι ο ίδιος ο Χριστός.

Οί διεσπαρμένοι ... ού μη πλανηθῶσιν, ἀλλὰ θὰ εἶναι συνηγμένοι ὑπὸ Κυρίου (πρβλ. Ἦσ. 35, 8-10). Ἡ διασπορά ἔχει τὴ χάρι τῆς συναγωγῆς καὶ ἡ ἐνότης τὴν ἐλευθερία τοῦ Πνεύματος.

"Τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τὴν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος αἰτησάμενοι, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα" (Θεία Λειτουργία).

Μιλᾶμε τὴ μητρικὴ γλῶσσα τοῦ ἀνθρώπου, τὴ γλῶσσα τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς ἀγάπης, ποὺ σώζει τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν ἐνότητα ὡς προϋπόθεσι ζωῆς.

Ὅταν λέμε ὅτι στὰ ἅγια τῶν ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας βρίσκεται ἡ μία ἀλήθεια, ὁ Χριστός, ποὺ φανερώνεται μετὰ τὸ νὰ γίνεται ἄφαντος· αὐτὸ δὲν εἶναι κάτι ποὺ κάποιους κολακεύει καὶ κάποιους ὑποτιμᾷ (τότε ὅλους θὰ μᾶς ἐνέπαιζε).

Δὲν ὑπάρχει ἀντιπαράθεσι ποὺ δημιουργεῖ νικητὲς καὶ νικημένους· αὐτὰ εἶναι πάθη τοῦ παρόντος αἰῶνος. Ἐδῶ ὑπάρχει ἡ ἀγάπη τοῦ Ἐνὸς ποὺ σώζει ὅλους.

Δὲν νικοῦν οἱ Ὁρθόδοξοι στὸ διάλογο· νικᾷ ὁ Θεάνθρωπος, ποὺ νίκησε τὸν θάνατο διὰ τοῦ θανάτου Του, πρὸς σωτηρίαν ὀλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Οἱ ὀρθόδοξοι εἶναι οἱ νικημένοι (ἔτσι τὸ ζοῦμε λειτουργικὰ) ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. **Ἡ Ἐκκλησία καὶ οἱ ἅγιοι δὲν ζοῦν αὐτοί, ἀλλὰ ζῆ ἐν αὐτοῖς ὁ Χριστός. Αὐτοὶ ἔχουν τελειώσει.** Εἶναι ὁ Χριστὸς τὰ πάντα ἐν πᾶσι. **Αὐτὸς εἶναι ἡ ζωὴ τους, ὄχι ἡ βιολογικὴ τους ὑπαρξι ἢ κοσμικὲς ἐπιδιώξεις.**

Ζῆς τὴν πραγματικότητα ὅτι **Αὐτὸς εἶναι ἡ Ἀνάστασι, ἐγὼ εἶμαι ἡ πτῶσι.** Αὐτὸς εἶναι ἡ μία ἀλήθεια τῆς ζωῆς καὶ τῆς θυσίας. Προσφέρεται ὡς χαρὰ γιὰ νὰ νικήσουν ὅλοι, νὰ χαροῦν, νὰ θεωθοῦν. Νὰ μὴν μείνη κανεὶς ἔξω ἀπὸ τὸ συμπόσιο τῆς πίστεως καὶ τὴ χαρὰ τοῦ Κυρίου. Νὰ μὴν χάση κανεὶς τὴν δυνατότητα νὰ προσφέρῃ τὸ ἐλάχιστο ποὺ ἔχει, γιὰ νὰ ἀπολαύσῃ, *"σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις"*, τὸ πᾶν ποὺ δὲν περιγράφεται.

Κανεὶς δὲν εἶναι ἄβουλο πλάσμα, οὔτε ἐξάρτημα μηχανῆς. Ὅλοι εἶμαστε κατὰ χάριν τέκνα Θεοῦ. Πάντα ὅσα ἔχει ὁ Θεὸς ἀποκτᾷ κατὰ χάριν ὁ ἀνθρωπος, ἐκτὸς τῆς κατ' οὐσίαν ταυτότητος.

Τὸ ἱερὸ χρέος τῶν Ὁρθοδόξων εἶναι νὰ φανερώσωμε τὸ μυστήριον τῆς

σωτηρίας πού ἀενάως ἱεουργεῖται διὰ τῆς παρουσίας τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου, πού εἶναι ὁ προσφέρων καὶ προσφερόμενος στὴ μία Λειτουργία τῆς σωτηρίας τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Αὐτὸ εἶναι μιὰ εὐλογία πού προχέεται πρὸς κάθε ἀληθινὰ διψασμένο καὶ πεινασμένο τὴν ἀλήθεια τῆς ζωῆς.

Ὅπως τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καταυγάζει τὰ σύμπαντα, ὡς πλησμονὴ ζωῆς καὶ εὐλογίας· ζωογονεῖ ὅλα τὰ ἔμβια καὶ ἀποσυνθέτει τὰ πτώματα.

Καὶ ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ἐνεργεῖ φιλόανθρωπα καὶ δραστικά. **Εὐλογεῖ καὶ κρίνει τοὺς πάντας.**

Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ σβῆσῃ τὸν ἡλιο πετῶντας πέτρες στὸν ἀέρα. Καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀκυρώσῃ τὶς ἐνέργειες τοῦ Ἰατροῦ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων μὲ τὴν ὁποιαδήποτε ἐπιπολαιότητα ἢ κακότητα του.

Ἡ ἡρεμὴ παρουσία Του δρᾷ θεραπευτικὰ καὶ βέβαια μέσα στὴν ἱστορία ἐλευθερώνοντας τὸν ἄνθρωπο. Ὅλα τὰ θεραπεύει. **Ἄρκεῖ νὰ μὴ βιαστοῦμε καὶ δώσωμε δικές μας λύσεις.**

Τὸ Εὐαγγέλιο εἶναι ὄντως τὸ χαρούμενο μήνυμα, γιατί λέει ὅλη τὴν ἀλήθεια. Οὔτε ἀποκρύπτει τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες. Οὔτε ἀγνοεῖ τὴ σωτήρια παρουσία τοῦ Θεανθρώπου.

Ὁ Ἰούδας, μετὰ τὴν προδοσία τοῦ Διδασκάλου, μεταμεληθεὶς **βιαστικὰ ἔδωσε τὴ δική του λύσι**, "καὶ ἀπελθὼν ἀπήγξατο" (Ματ. 27, 5).

Ὁ Πέτρος, μετὰ τὴν πτώσι του, ἔδωσε ἄλλη λύσι. Βρῆκε ἕνα τόπο καὶ ἔκλαυσε πικρῶς. Δέχτηκε τὴν ἀνάπαυσι τῆς ἀφέσεως. Καὶ ἔγινε ἡ πέτρα τῆς πίστεως, ἐπειδὴ ἔλειωσε ἀπὸ τὸ κλάμα.

Τὰ θέματα εἶναι ἀπλᾶ, ἐφόσον πιστεύομε στὸν Χριστὸ καὶ ἐναποθέτομε σ' Αὐτὸν ὅλη μας τὴ ζωή.

Σοῦ προκαλεῖ δέος ἡ παντοκρατορία τῆς ἀγάπης Του καὶ ἡ **λεπτότητα τῆς συμπεριφορᾶς Του· νὰ φεύγῃ, μόλις φανῇ ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖς τὴν παρουσία Του.**

Καὶ ὅταν πῆγε στὴ γῆ τῶν Γεργεσηνῶν, ὅπου οἱ δαιμονισμένοι γύριζαν γυμνοὶ καὶ ἦταν τὸ φόβητρο τοῦ κόσμου, δὲν τοὺς ἐπέπληξε γιὰ ἀνάρμοστη συμπεριφορὰ, πού προκαλοῦσε τὴ φρίκη, οὔτε τοὺς διετύπωσε θεολογικὲς ἀλήθειες. Αὐτοὶ ὄχι μόνο δὲν

ἔπαιρναν ἀπὸ λόγια, ἀλλὰ τὰ ροῦχα τους ἔσχιζαν καὶ τὶς ἀλυσίδες ἔσπαζαν.

Τοὺς ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα καὶ κάθησαν δίπλα Του ἱματισμένοι καὶ σωφρονοῦντες. Καὶ ὅταν ἐπέτρεψε στὴ λεγεῶνα τῶν δαιμονίων νὰ μπῆ στὴν ἀγέλη τῶν χοίρων καὶ νὰ πνιγῆ στὴ θάλασσα, οἱ κάτοικοι τῆς περιχώρου φοβήθηκαν "φόβῳ μεγάλῳ" καὶ ζήτησαν ἀπὸ τὸν Κύριο νὰ ἀπομακρυνθῆ "ἀπὸ τῶν ὀρίων αὐτῶν" (Ματ. 8, 34). Γιατὶ **ἡ παρουσία του προκαλοῦσε καταστροφὴ παραγωγικῶν μονάδων καὶ οἰκονομικὴ ὑφεσι.**

Ὁ Κύριος δὲν τοὺς μίλησε γιὰ δική τους παρεκτροπή, ἀλλὰ μπῆκε στὸ πλοιάριο καὶ ἔφυγε. **Αὐτὴ ἡ συμπεριφορὰ μᾶς κρίνει καὶ μᾶς σώζει.**

Εἶθε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ νὰ μᾶς φωτίσει νὰ ἀντιμετωπίσωμε τὴν παρουσία τοῦ Ἰησοῦ ὄχι μὲ τὴν ἀπορία "τί ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ; ἦλθες ὧδε πρὸ καιροῦ βασανίσαι ἡμᾶς;" (Ματ. 8, 29), ἀλλὰ μὲ τὴν αἴσθησι ὅτι **Αὐτὸς εἶναι ποὺ ἔρχεται νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰ βάσανα.**

(Πηγὴ: Romfea.gr)